

OL'NZIELSTER

Uitgave juni/juli 2020 30e jaargang, nr. 120
Vereniging Dorpsbelangen Oldenzijl en Stichting Nicolaaskerk Oldenzijl

www.oldenzijl.nl/wordpress - www.nicolaaskerkoldenzijl.nl

Bestuur

Dick Knol	voorz+secretaris	06-24614068
Gerrit Bodde	penningmeester	0595-433107
Paul de Voigt	lid	06-21860445
Eric Zijp	lid	0595-434925
vacature		

— DÖRPSHOES — Lutje Brussel

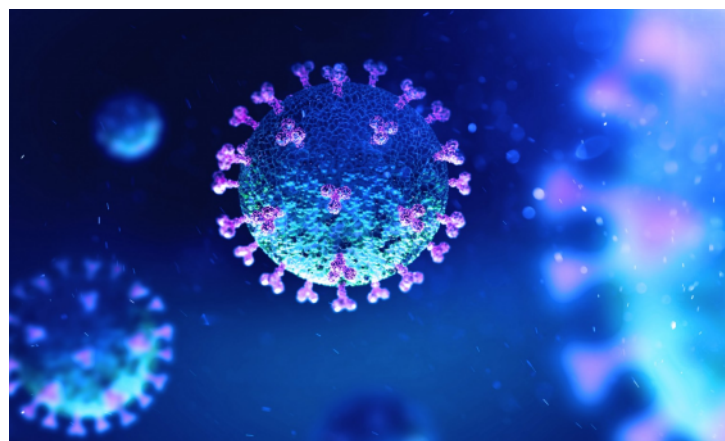
Het dorpshuis is weer open!

Wat stond er veel op de agenda, in de vorige Ol'nzielster. Een concert met Gea Passies en Johan Havinga in maart, neuten schaiten en een orgelconcert met Theo Jellema in april, het Quiltfestival in juni, het eetcafé en de biljartavonden op donderdag, de openstellingen op zaterdag, samen televisie kijken....en ineens, half maart, ging de wereld op slot. Corona!

En niet alleen gingen en gaan al die activiteiten niet door, maar de inwoners van Oldenzijl verdwenen ook achter hun voordeuren. 'Social distancing, blijf zoveel mogelijk thuis', werd het devies. Ziekenhuizen in de hoogste staat van paraatheid, enorme aantallen besmettingen, veel met fatale afloop. In Nederland en over de hele wereld waren grote verliezen te betreuren, werden wonden geslagen die niet zomaar weer helen.

In onze regio kwamen we er in dat opzicht nog vrij goed vanaf. Maar ook hier hadden mensen te maken met trieste gevolgen van de

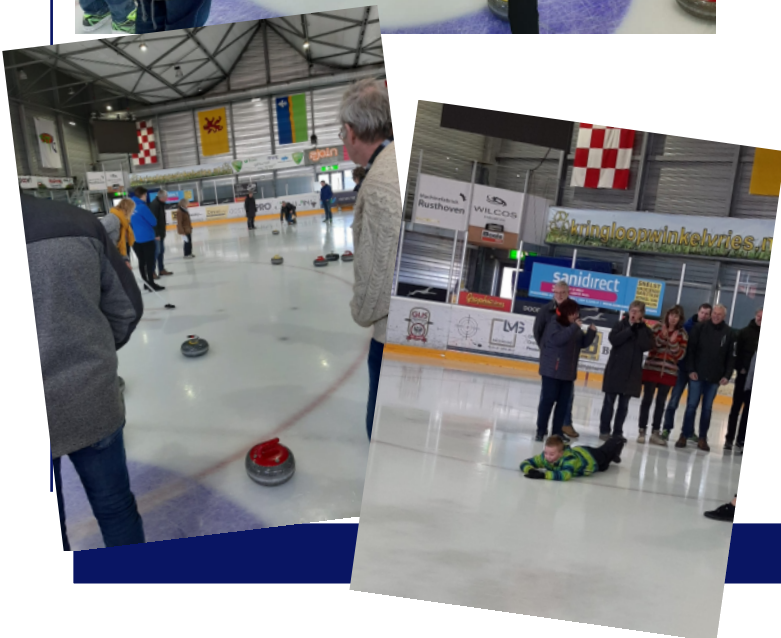
corona-uitbraak: grootouders die hun kleinkinderen niet meer zagen, ouders op leeftijd, die niet meer bezocht mochten worden en hun mantelzorg moesten missen... sociaal isolement, waar geen beeldbelsessie tegenop kon. En dat in tijden, waarin je juist zo'n behoefte aan direct contact zou hebben en waarin het misschien ook zo nodig zou zijn. Afstand houden in de winkel is lastig, afstand moeten bewaren tot de mensen van wie je houdt, is wrang en verdrietig. Geen school, geen sportclub, geen vriendjes... Geen collega's op het werk, geen verjaardagen, feestjes, vergaderingen en bijeenkomsten, het moest allemaal wijken. Langzamerhand wordt een aantal van de strenge maatregelen versoepeld en krijgen we iets meer de ruimte. Toen op maandag 1 juni de horeca weer open mocht, konden dorpsbewoners voor het eerst in tijden ook weer in/bij het dorpshuis terecht, voor een potje jeu-de-boulen.

En nu ook voor de zaterdagmiddagborrel en frituur, uiteraard met inachtneming van de coronaregels!! Hoe het verder zal gaan? Het is en blijft afwachten. Houd je brievenbus, Facebook en de website in de gaten voor het laatste nieuws met betrekking tot het dorp. En in de tussentijd: houd je taai en blijf gezond!

Curlen

Yesss! Op 8 februari is het eindelijk zover... een clinic curling op de ijshockeybaan van Karding. Om 10.15 uur precies (ja ja...goed hè?) staan we met een club van vierentwintig personen (waaronder drie toeschouwers en één kind) klaar in de ontvangsthal van Karding. Een fantastische opkomst! Om exact 10.30 uur kunnen we, als een kudde schapen, richting ijshal. Eenmaal door de deuren komt de kou ons tegemoet. Hier kunnen we ons schoeisel wisselen. Sommige mensen hebben gereedschap nodig om hun schoenen dicht te maken. Onze instructeur geeft een korte uitleg en legt de spelregels uit. Die blijken nog ingewikkelder te zijn dan die van jeu de boules! Dan mogen we de ijsvloer op. De deelnemers gooien om en om een half uurtje in en krijgen waar nodig aanwijzingen. Op tv lijkt het zo makkelijk, maar eenmaal op de ijsvloer... pff, dat valt nog niet mee! Op een paar spectaculaire uitglijders en valpartijen na komt iedereen er redelijk zonder kleerscheuren vanaf.

Dan worden de teams verdeeld, een team rood en een team geel. Net als op Hemelvaartsdag met jeu de boules zijn de meeste mensen ook nu erg competitief! Maar het gaat aardig gelijk op. Uiteindelijk heeft team geel de beste spelers aan boord en zij winnen dan ook. Na wat extra speeltijd is het echt tijd om het ijs te verlaten en gaan we naar de restauratie waar iedereen kan opwarmen met een kop koffie of lekkere warme chocolademelk. Wat een geslaagde ochtend!

De wereld volgens Ciscus

Oldenzijl. Ooit een dorp waar iedereen iedereen kende. Waar in de kerk nog diensten werden gehouden, waar de koster elke dag een stuk of honderd treden omhoog klom om de kerkklok op te winden.

Een schooltje waar de bovenmeester in de woning ernaast woonde en over een boomgaard beschikte. Er kwam een dorpskrant, waarvoor twee 'razende reporters', gewapend met blocnote en camera, niet gehinderd door uit de bocht geschoten privacyregels, nieuwe bewoners begroetten en een plaatje en een praatje voor de krant maakten. En passant werden ze lid gemaakt van VDO en de ijsclub. (Beide vragen nog steeds een habbekrats voor het lidmaatschap!) Er volgde een lange periode met weinig mutaties qua inwoners. De laatste paar jaar zijn die er wel weer. De persoonlijke benadering is nu moeilijker, mede door de coronacrisis. Een antwoord daarop is gevonden door bij de vrij recent betrokken woningen een 'pretpakket' met alle benodigde informatie over ons dorp te bezorgen. Naast dit eenrichtingsverkeer kunnen de nieuwe bewoners zelf natuurlijk ook in actie komen en zich met een korte tekst -eventueel met foto- via de dorpskrant voorstellen. Dan weet iedereen weer wie wie is en wie waar woont. Het verleden komt niet weer, maar zo kunnen we wel proberen het goede te behouden. Een ander voorbeeld hiervan is om bij het dorpshuis niet alleen op Koningsdag en 5 mei de vlag uit te hangen, maar ook -halfstok- op 4 mei.

Geslaagd

Eén van de ingrijpende gevolgen van de coronacrisis was dat het centraal examen voor middelbare scholen dit schooljaar is komen te vervallen. Het virus doorkruiste zowel de voorbereiding op het centraal examen door de leerlingen als de organisatie ervan door de scholen.

De minister besloot om op basis van de eerder afgelegde schoolexamens te bepalen of leerlingen recht zouden hebben op een volwaardig diploma. Hij riep 4 juni uit tot Nationale Slaagdag. Op die dag mocht ook voor Max, die op HHC Uithuizen de kaderberoepsgerichte leerweg Mobiliteit en Transport volgde, de vlag uit. Ook hij was geslaagd!

Van harte gefeliciteerd! Na de zomervakantie maakt Max, zoals hij dat zelf zegt, 'een complete U-turn', hij gaat dan beginnen aan de opleiding *game development* op het Alfa-college in Groningen. Succes!

Jeu de boules

Het traditionele jeu-de-boulestoernooi op Hemelvaartsdag ging dit jaar niet door. Geen dorpshuizen open, geen horeca, geen sport. Maar... met ingang van 1 juni werden de regels wat versoepeld. Dorpshuizen mochten weer open, terrassen waren weer toegestaan en ook buiten sporten was weer mogelijk. Een klein clubje Oldenzijsters combineerde het één met het andere en zo werd er dan toch gejeu-de-

bouled, zij het dan op Tweede Pinksterdag. Met een klein clubje, maar reuze gezellig. Niet verrassend waarschijnlijk waren Dick en Marjolein de sterksten van het toernooi. De poedelprijs ging naar Christel en Linda.

Nieuwe bewoners

Een goede, oude traditie wordt in ere hersteld. Nieuwe bewoners zullen vanaf nu welkom worden geheten in Oldenzijl door een comité, bestaande uit Liesbeth en Yolande. Als welkom krijgen ze een uitnodigend verrassingspakket, dat betrekking heeft op het dorp en op een spoedige kennismaking. Deze keer was het de beurt aan de nieuwe bewoners van de Oldenzijlsterweg 31. Yolande doet verslag: 'Neergestreken vanuit Meij in ons prachtige dorp, aan de Oldenzijlsterweg 31, zijn Yoke Straat, Ruben Bergsma, Noud Bergsma, hond Hiske en Johannes Straat.

Met een verrassingspakket onder de arm en op anderhalve meter afstand -want het is nog steeds coronatijd- zitten we buiten in de tuin met op de achtergrond drie reeën. Hoe mooi kan 't zijn! Yoke is lid van het slagwerkensemble Appingedam, dat dit jaar tweede werd op het NK. Het melodische ensemble speelt op marimba, xylofoon en vibrafoon, wat prachtig klinkt in bijvoorbeeld kerken. Noud is 2 jaar. Hij laat meteen al bij binnenkomst het vele lekkers zien uit de zandbak.

Ruben is er helaas niet bij, maar we horen dat wielrennen zijn passie is. Eerst op zeer hoog niveau (lees Mollema) en nu recreatief. Vader Johannes, tot slot, zit ook niet stil. Hij is vrijwilliger bij Het Groninger Landschap en heeft er mede ervoor gezorgd dat de eendenkooi Nieuw Onrust in de Westpolder is opgeknapt, een project dat wel vier jaar heeft geduurd.

Wees welkom!

Onthulling kaarsenstandaard

Een zeer sfeervol verlichte kerk was eind februari het decor van een bijzondere gebeurtenis: de onthulling van een kaarsenstandaard. Dit gebeurde gaandeweg een verhalenvoorstelling, gespeeld door Theater Ithaka, met verteller Baukje Fennema en zanger/gitarist Baukje van der Meer. De kaarsenstandaard is vormgegeven door ontwerper Wim Poppinga, die nu in Amsterdam woont en werkt. Hij streeft ernaar om bij zijn ontwerpen het oorspronkelijke verhaal van een plek of een materiaal een nieuwe betekenis te geven of er een nieuwe betekenis aan toe te voegen. Bij deze kaarsenstandaard is hij er in geslaagd om zowel het verhaal van de Nicolaaskerk als het door hem gebruikte materiaal een extra dimensie mee te geven, met een robuust, eigentijds, maar tegelijkertijd ook tijdloos ontwerp. Een goed ontwerp kan echter niet zonder een goede uitvoering. Die is gevonden in het dorp zelf, bij Van der Maar Landbouwmechanisatie. Maurice en Mart Bakker hebben er voor gezorgd dat het idee van Wim zeer vakkundig is gerealiseerd. Hún motivatie en drijfveer was om in het dorp iets te creëren wat blijvende waarde heeft vóór het dorp, en voor de kerk. Theater Ithaka zorgde voor de onthulling van de standaard, volledig geïntegreerd in hun bestaande vertelvoorstelling 'De Pelgrim'. Verhalen en muziek sloten wonderwel aan bij de achterliggende gedachte van de kaarsentafel, ze stemden tot nadenken, tot even stilstaan, tot reflectie. Door het weg-nemen van het alles verhullende kleed aan het begin werden in het halfduister van het koor van de kerk de contouren van de kaarsen-

standaard al zichtbaar. Na eerst een enkele kaars werden er gaandeweg steeds meer kaarsen geplaatst en aangestoken. Aan Wim, Maurice en Mart uiteindelijk de eer om de laatste drie kaarsen te ontsteken. Wie zelf een kaars wil branden, is van harte welkom in de kerk.

Garnalen

Ergens in maart -van corona had nog niemand echt gehoord- verraste Jeanine de aanwezige zaterdagavondborrelaars in het dorps huis met een zak garnalen. Al gauw werd er druk gepeld en gesmuld. Binnen de kortste keren rook het dorps huis naar een heuse visserskotter. Maar lekker dat ze waren...!

Bankjes verbinden

In de berm op het 'grote' kruispunt bij Van der Maar staat, strategisch geplaatst, een bankje waar regelmatig wandelaars en fietsers van genieten. De mensen hebben meestal wel zin in een praatje en zo hoor je nog eens wat! Op deze foto 'bovenmeester' Koolen en zijn vrouw. Ze wonen nu in Aalsmeer, maar komen ieder jaar voor familiebezoek naar Uithuizermeeden, waar hij geboren is.

Afscheid van de Nicolaaskerk

Dertien jaar geleden kwamen Raymond en Christine vanuit het westen van het land naar Oldenzijl. Beiden hadden ze de wens om landelijk te gaan wonen, met ruimte voor dieren. In Oldenzijl vonden ze een mooi verbouwd huis met veel grond eromheen. De Nicolaaskerk aan de overkant was in datzelfde jaar overgedragen aan de Stichting Nicolaaskerk Oldenzijl. Daarmee kwam ook een einde aan de werkzaamheden van hun buurman, koster Klinkhamer, die tientallen jaren zorg had gedragen voor kerk en kerkhof. Raymond werd benaderd om een aantal van de taken over te nemen, zoals het dagelijks opwinden van het slag- en uurwerk. De klok lúiden, zoals Klinkhamer dat trouw elke middag om twaalf uur deed, op de ouderwetse manier, hangend aan het touw, kon Raymond in verband met zijn werk slechts sporadisch doen. 'Het was ook ontzettend moeilijk, om die klok goed te luiden', kijkt Raymond terug. 'Toen ik dat eens aan Klinkhamer vertelde, zei hij: 'Het leek inderdaad nergens op, ik leer het je nog wel een keer!' In 2010 kreeg de klok een automatisch opwindmechanisme en een de luid-installatie en kon de klok weer dagelijks luiden. Al snel na de overdracht van het

gebouw aan SNO werd besloten de kerk dagelijks open te stellen voor bezoekers. Ook dat werd een taak voor Raymond en Christine. Een andere klus die ze op zich namen, was het om de twee jaar snoeien van de boomsingel om de kerk, met hulp van andere vrijwilligers. In 2008 nam Raymond zitting in het bestuur van SNO. 'Maar ik ben niet zo'n vergadertijger,' vindt hijzelf, 'ik ben meer een doener.' Acht jaar later werd Christine gevraagd als bestuurslid. 'Ik wilde graag. Doordat Raymond uit het bestuur was, waren we wat meer op afstand gekomen en dat vond ik jammer. Door de zorg voor de kerk krijg je er een soort band mee en ga je een bepaalde verantwoordelijkheid voelen. Het was inmiddels een beetje 'ons kerkje'. Als ik op rare tijden het hek hoorde, liep ik altijd even naar het raam. Tóch even kijken!'

Met plezier kijken ze terug op allerlei activiteiten die in en om de Nicolaaskerk werden georganiseerd. Raymond: 'Toen Ton van den Hout nog leefde, wist hij met heel veel enthousiasme en energie voorstellingen naar de kerk te halen.' Zo werd er in het voorjaar van 2011, bij de heropening van de grondig verbouwde Nicolaaskerk, op zijn initiatief in Oldenzijl een hele periode vol kunst en cultuur

georganiseerd.' Terugkerende hoogtepunten zijn voor hen de Muzikale Fietsroute in het ene jaar en in het andere jaar het Quilt Festival al biecht Raymond op dat hij 'dat gequilt' eerst, oneerbiedig gezegd, een beetje 'pannenlap-penaanelkaarnaaijerij' vond. 'Tot ik het werk zag van Irina Voronina. Dat leken wel schilderijen van stof!' Een half jaar later hing er van deze kunstenaar een enorme quilt boven hun bank...

Ze vinden het belangrijk dat er van alles in de kerk gebeurt. 'Een gebouw moet een functie hebben', vindt Raymond. 'Meer dan alleen maar staan te staan. Het moet gebruikt worden.' Christine vult aan: 'Een kerk is van oudsher een gemeenschapshuis. Als je er andere dingen organiseert, komt er opnieuw een gemeenschap bij elkaar die iets deelt. Dat vind ik mooi. SNO heeft een goede keuze gemaakt door voor een soort mix te gaan: én cultuur én een plek waar je rust en stilte kunt vinden. Er is zóveel historie in de kerk, dat voel je direct als je er stil staat en luistert.'

Raymond en Christine zijn op 1 mei naar Doorn verhuisd, voor hen zit het erop. Gelukkig zijn de mensen van Ik & Zorg bereid gevonden om hun taken over te nemen en daar zijn ze inmiddels vol enthousiasme aan begonnen. Raymond en Christine kijken met dankbaarheid terug op de afgelopen periode. 'Het is bijzonder dat we deze plek destijds hebben gevonden en dat we hier hebben mogen wonen.'

Ze zullen het dorp en zijn inwoners missen, maar ook de Nicolaaskerk. Het loopje er naar toe, het geluid van de klok. 'Het was het eerste beeld dat we 's ochtends zagen. En als we weg waren geweest en we zagen de kerk, dan wisten we: we zijn thuis', zegt Christine. 'De kerk heeft gemaakt dat ik me hier extra geaard heb gevoeld. Daardoor hebben we hier goed kunnen wortelen en een plek in de samenleving van het dorp kunnen vinden. De Nicolaaskerk heeft het wonen in Oldenzijl completer gemaakt.'

(Bewerking van een interview dat op 16 april verscheen in de Ommelander Courant)

Kerk en Ik&Zorg

Met het vertrek van Raymond en Christine vervielen ook hun zorgen en inzet voor de Nicolaaskerk. Gelukkig was het team van Ik&Zorg met hun mensen bereid het grootste deel van de taken van Raymond en Christine over te nemen. Zo zorgen zij nu elke dag dat de kerk wordt geopend en de vlag wordt uitgehangen. Ook het sluiten van de kerk nemen ze voor hun rekening. Ze zorgen dat de voorraad kaarsen, boekjes en folders wordt aangevuld en ze doen een aantal schoonmaakwerkzaamheden, zoals te zien is op de foto, waar Harry en Kayleigh hard aan het werk zijn. Binnenkort worden de banken en de preekstoel in de was gezet. Geen overbodige luxe na al het stof van de orgelplaatsing!

Ook in bijzondere gevallen, zoals toen eind maart en in april in het hele land elke woensdagavond om 19.00 uur de 'klokken van hoop en troost' te horen waren, kon de Stichting Nicolaaskerk Oldenzijl een beroep doen op de bewoners van Ik & Zorg, die er samen voor zorgden dat ook de klok van de Nicolaaskerk luidde. En af en toe zijn er bloemen!

Rustpunt

Bijna iedereen heeft ze wel eens gezien: de borden en vlaggen met de donkerrode letters in een oranje cirkel. Het zijn zogeheten Rustpunten, waar even pauze gehouden kan worden. Voor een bakje koffie of thee, om naar het toilet te gaan of een fietsband op te pompen. Sinds kort is er ook in Oldenzijl zo'n Rustpunt, bij Ik&Zorg.

Zonder veel ophef, in alle stilte, is in de afgelopen jaren een heel netwerk ontstaan van Rustpunten. Dat begon ruim tien jaar geleden toen Fred Heemskerk, die gerust de geestelijk vader van de Rustpuntenformule mag worden genoemd, bij zijn eigen boerderij in Salland een bankje en een koffiezetapparaat neerzette. 'Het ging heel natuurlijk', vertelde hij er zelf over. 'Mensen kwamen bij mij aan huis en vroegen: mag ik even naar het toilet, kan ik even mijn handen wassen, want mijn ketting is eraf gelopen, kan ik even bellen, want er is hier geen bereik... Zo is het ontstaan. Spontaan.' Samen met anderen besloot hij om in zijn omgeving een aantal Rustpunten op te zetten. Door een gestage aanwas is dat netwerk inmiddels uitgegroeid tot zo'n zeshonderd punten in acht provincies. Een Rustpunt is informeel: bezoekers kunnen er terecht zoals ze zijn: desnoods met een bezweet T-shirt, een rugzak op de nek of met bemodderde laarzen. De Rustpunten moeten aan bepaalde eisen voldoen. Zo moeten ze in het buitengebied liggen, aan of vlakbij een bewegwijzerde fiets- of wandelroute of aan het knooppuntennetwerk, niet te dicht bij een officiële horecagelegenheid en niet te dicht bij collegarustpunt-

houders. Er mag geen bediend buitenterras zijn, geen alcoholverkoop en geen verstrekking van maaltijden. De Stichting Rustpunt voorziet de locaties van spullen maar ook van borden en vlaggen, zodat de locaties als zodanig herkenbaar zijn. Daarvoor betalen rustpunt-houdende deelnemers een jaarlijks bedrag. Van de gasten wordt een vrijwillige bijdrage gevraagd. Elk Rustpunt is weer anders, maar steeds gaat het om de rust en de beleving van het platteland. De locaties van de Rustpunten zijn te vinden via de website rustpunt.nl. De routes ernaartoe zijn simpel te plannen via het zogeheten knooppuntensysteem, dat sinds 2012 ook in Groningen is uitgerold.

Oud-inwoners

In deze Ol'nzielster passeren vertrekkende inwoners de revue en komen nieuwe bewoners aan het woord. Ook leuk is het om eens terug te kijken op inwoners van vroeger. Zo kijkt Jeanine terug naar de tijd dat Koert en Akkie Muller in Oldenzijl woonden, in de jaren zeventig en tachtig, met hun zoons Pieter, Herman, Freek en Vincent. 'Ze waren kunstenaars, 'allochtonen'. Gastvrij en verbindend. Eigenlijk was hun huis het eerste, originele dorps huis waar Oldenzijl tot leven kwam... de 'autochtonen' hadden het er wel eens moeilijk mee! De deur van hun familie huis stond altijd open, het huis dat Arnejan en Lonneke van hen overnamen. Akkie en Koert kochten toen een campingbusje en vertrokken naar Portugal. Inmiddels wonen ze alweer een aantal jaren in de stad. Koert doet het rustig aan, Akkie maakt nog steeds mooie prenten. Ze zijn van plan om deze zomer weer eens naar Oldenzijl te komen en doen alvast hartelijke groeten aan de oudste en nieuwe Oldenzielsters.'

(Contact? Vraag de redactie.)

Inwoneraantal

Oude kranten leveren vaak zeer wetenswaardige feiten op, zoals dit staatje dat Majke vond tijdens het grasduinen op de site Delpher. De Groninger Courant laat zien dat Oldenzijl op 19 november 1849 in totaal maar liefst 251 personen telde. Ja, je leest het goed: 251! Zesenvertig huisgezinnen in negenendertig huizen. Van allerlei gezindtes. Mensen zónder bepaalde gezindte waren overigens maar heel dun gezaaid: 0 om precies te zijn...

VOLKSTELLING OP DEN 19DEN NOVEMBER 1849. Gemeente Uithuistermeeden.											
PLAATSK- LIJKE IN- DEELING.	Getal Huizen.	Huisgezinnen.	Ongehuwd.	Gebuwd.	Weduwenstaat.	Hervormden.	Evangel. Luth.	Doopsgezinden.	Christelijke Afscheiden.	R.-Katholijken.	Totaal.
Uithuister- meeden ..	444	538	1804	852	152	2159	4	90	407	134	142808
Oosternie- land	43	52	153	80	15	172		36	21	19	248
Oldenzijl ..	39	46	161	74	16	206		14	30	1	251
Totaal	526	636	2118	1006	183	2537	4	140	458	154	143307
De bevolking is sedert den 1sten Januarij 1840 vermeerderd met 754 zielen.											

Grafrekjes

Heel enkel worden ze nog gebruikt op kerkhoven en begraafplaatsen: grafrekjes. Tentvormige constructies van latten, waar een laken overheen werd gehangen. Het was gebruik om ze op een nieuw gedolven graf te plaatsen maar dat gebruik liep in de helft van de vorige eeuw snel terug. Waarschijnlijk kennen heel veel mensen de oorspronkelijke bedoeling van deze rekjes ook helemaal niet meer. Als ze nu nog ergens staan, worden ze gebruikt voor bloemstukken, of blijven ze leeg. De grafrekjes hebben eeuwenlang gediend voor het ophangen van het zwarte doodslaken dat de kist of het lichaam van de overledene had bedekt. De diaconie verhuurde de lakens en had daarmee een bron van inkomsten. Soms waren er zelfs meerdere varianten beschikbaar. Voor een lager tarief kon men een minder laken huren, dat soms zelfs al gebruikt was. Maar er waren ook enkele en dubbele lakens. Doordat er voor betaald moest worden, werd zo'n laken soms gezien als statussymbool. Er werd ook betaald voor het leggen van het laken, wat vaak

gedaan werd door mensen die wel wat extra financiële ondersteuning konden gebruiken. Hoe vaak een laken werd gelegd, was per plaats verschillend en hing ook af van de welstand van de overledene. Dit varieerde van eenmalig tot op de eerste zes zondagen na de begrafenis. Het plaatsen van grafrekjes kwam voor in heel Noord- en Oost-Nederland. Ook in het noordwesten van Duitsland werden er *Totenhecke* geplaatst. De traditie is bijna overal verdwenen. Op slechts enkele plaatsen in het oosten van het land komt deze nog voor. Op de foto de kerk rond 1900, met grafrekje. (Beeldbank Groningen)

Colofon

redactie: Marja Spakman
Oldenzijlsterweg 17, Oldenzijl
telefoon: 0595-464327
e-mail: marja.spakman@planet.nl

Met bijdragen van:

Ciscus	Jeanine van de Ven
Linda Bodde	Anton Klein
Yolande Massereeuw	Christel Uittenboogaard
Liesbeth Span	Eric de Rover
Mayke Godeschalk	Herman Spier

Bron grafrekjes:

tekst: Wadapatja van Martin Hillenga

Verspreiding: Dick Knol

Digitale versie en website: Liesbeth Span

Technische ondersteuning: Leo de Vree

Druk: Blue Mule, Kantens

Kopij voor de volgende Ol'nzielster is welkom!
Graag aanleveren vóór 1 oktober.

(Bijdragen worden mogelijk ingekort en/of geredigeerd.)